

การวิเคราะห์เรื่อง หัวเรื่อง และ การกำหนดหัวเรื่อง

ชุตินา สัจจานันท์*

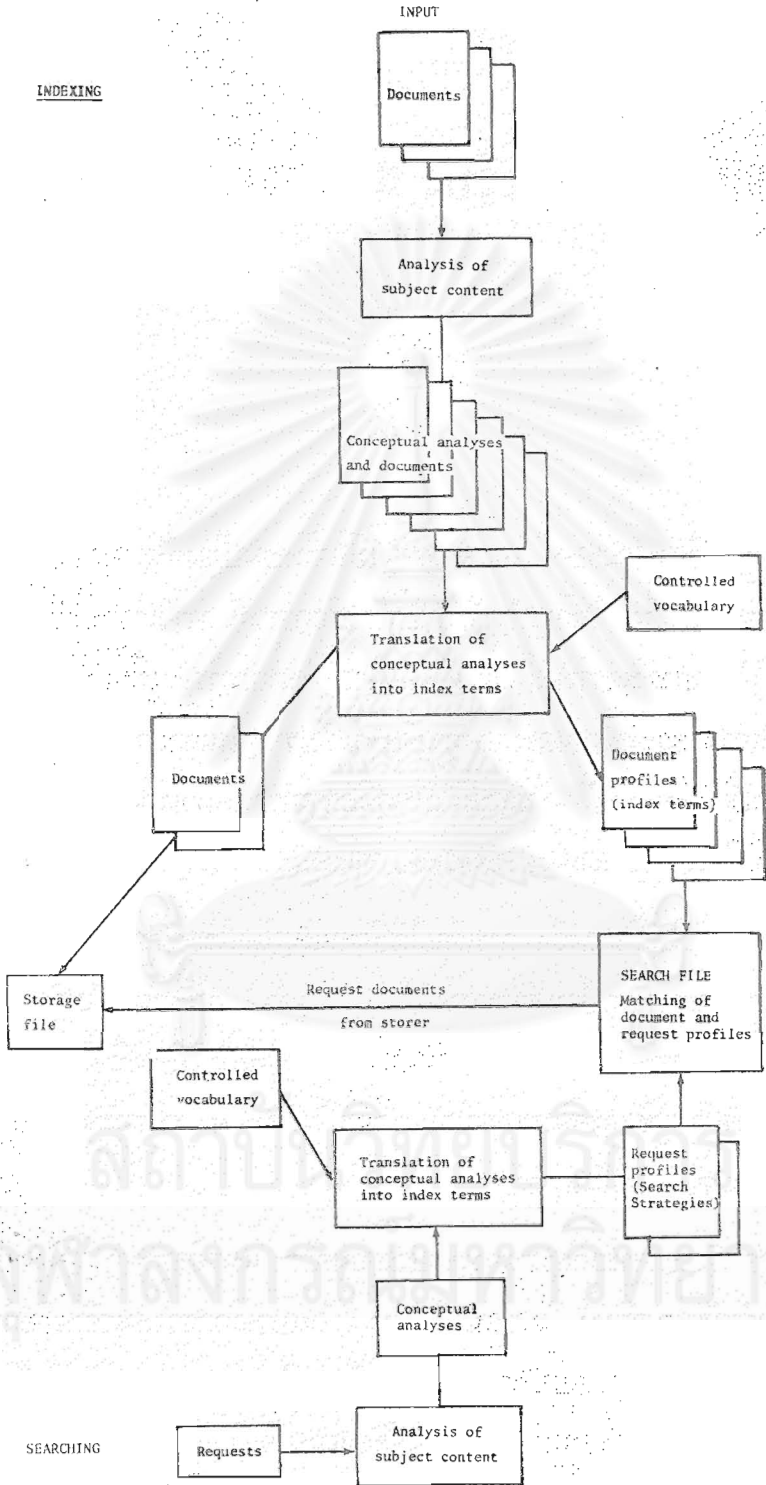
การวิเคราะห์เรื่อง (Subject Analysis) เป็นขั้นตอนเบื้องต้นของการดำเนินงานด้านเทคนิค ก่อนที่จะกำหนดหัวเรื่อง ในการทำบัตรรายการหรือบรรณานุกรม การวิเคราะห์เรื่องคือการถ่ายทอดแนวความคิดที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาของเอกสารแต่ละรายการ เป็นคำหรือวลีที่ตรงตามเนื้อหา โดยอาจเป็นคำหรือวลีที่กำหนดขึ้นเองหรือใช้ตามที่ปรากฏในเอกสารนั้น ๆ ต่อจากนั้นจึงเป็นการถ่ายทอดโดยใช้ “หัวเรื่อง” ที่บัญญัติไว้ในคู่มือการกำหนดหัวเรื่อง เช่น L.C. Subject Headings หรือ Sears' List of Subject Headings, Thesaurus หรือคู่มือเล่มอื่น ๆ

แผนภูมิที่ 1 ต่อไปนี้แสดงถึง การเรียกใช้ข้อสนเทศโดยใช้บรรณานุกรมเป็นเครื่องมือในการค้นหา กล่าวถึงกระบวนการเมื่อข้อสนเทศเข้าสู่ระบบแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการวิเคราะห์เนื้อหาของสาระของเรื่อง เพื่อทำบรรณานุกรม และดำเนินการกระบวนการต่อไปเพื่อเตรียมให้บริการแก่ผู้ใช้สำหรับผู้ใช้เมื่อต้องการเรียกใช้และค้นหาเอกสาร ก็จำเป็นต้องวิเคราะห์สาระของเรื่องที่ต้องการและกำหนดคำใช้เป็นบรรณานุกรมเพื่อค้นหาเอกสาร

ข้อสนเทศหรือเอกสารแต่ละรายการจะประกอบด้วย แนวคิดต่าง ๆ ซึ่งจะมีทั้งที่เป็นแนวคิดหลัก (แกนสำคัญของเรื่อง) และแนวคิดรอง ในการเลือกสรรแนวคิดเพื่อกำหนดเป็นหัวเรื่องหรือเป็นดัชนี ขึ้นอยู่กับนโยบายของห้องสมุดหรือศูนย์เอกสารแต่ละแห่ง ว่าต้องการความละเอียดหรือโดยสรุป และรวมทั้งระบบการเรียกใช้ข้อสนเทศด้วย

* ชุตินา สัจจานันท์ อ.ม., Dip. PGICSISSA, M.L.S. ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ วิทยาลัยครู-
ธนบุรี

INDEXING

F.W. Lancaster, *Vocabulary Control for Information Retrieval*.
 (Washington, D.C. : Information Resources Press, 1972), p. 3.

นโยบายการวิเคราะห์เรื่อง

ความละเอียดลออ (Exhaustivity)

เป็นการวิเคราะห์เรื่องโดยละเอียด ครอบคลุม และลึกซึ้ง ถ้าเป็นดัชนีจะมีลักษณะเป็น depth indexing คือ จะนำเอาแนวความคิดสำคัญทั้งหมดที่ปรากฏในเนื้อหาของเอกสารมาทำเป็นดัชนีหรือเป็นหัวเรื่อง เช่นหนังสือเรื่อง "Social anthropology" ผู้วิเคราะห์จะต้องกำหนดแนวคิดที่ปรากฏในเอกสารทั้งหมด เช่น Social structure, kinship, marriage, ritual เป็นต้น

การสรุป (Summarization)

คือ การวิเคราะห์เรื่องโดยกำหนดแนวคิดที่เป็นหลักหรือเป็นเรื่องรวมๆ ที่เด่นชัด เช่น หนังสือเรื่อง "Social anthropology" ก็สรุปแนวคิดได้แต่เพียงว่า *Social anthropology* แนวคิดอื่น ๆ ที่เป็นประเด็นรองหรือเป็นรายละเอียด เช่น Social structure, kinship, marriage, ritual จะไม่นำมาเสนอ

ตัวอย่างเพิ่มเติม

1. ชื่อหนังสือ : British history in the nineteenth century

การวิเคราะห์เรื่องโดยยึดนโยบายละเอียดและเจาะลึก :

Great Britain/ Parliamentary reform/ Corn laws/ Chartism/ Nineteenth century/ etc.

การวิเคราะห์เรื่องโดยการสรุป :

History/ Great Britain/ Nineteenth century

2. ชื่อหนังสือ : A Social geography of Western Europe

การวิเคราะห์เรื่องโดยนโยบายละเอียดและเจาะลึก :

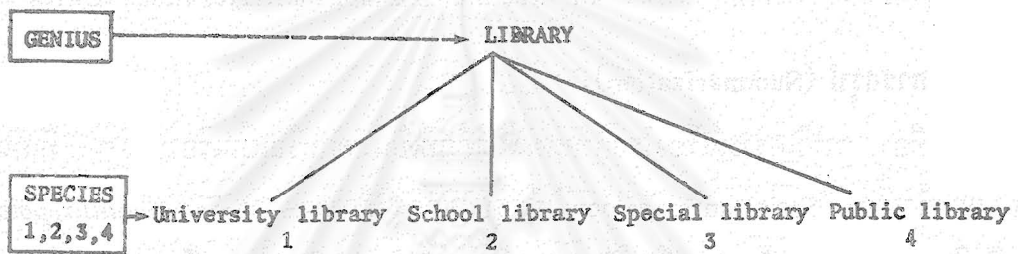
Settlement/ Urban Growth/ Field patterns

การวิเคราะห์เรื่องโดยวิธีการสรุป :

Geography/ Social/ Western Europe

ความเฉพาะเจาะจง (Specificity)

การกำหนดความเฉพาะเจาะจงจะสามารถทำได้โดยการกำหนดความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างแนวคิดต่าง ๆ ความสัมพันธ์แบบ Genius/ Species relationship หรือ Generic relationship หมายถึง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับชนิดของสิ่งนั้น ซึ่งมีลักษณะเป็นลำดับรอง (subordination) เช่น

ห้องสมุดเป็น genius และห้องสมุดประเภทต่าง ๆ ทั้ง 4 ประเภท ในลำดับการแบ่งรองลงมาเป็น species ชนิดหรือประเภทของห้องสมุด

ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ต่างกับความสัมพันธ์ลักษณะอื่น ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับสมบัติของสิ่งนั้น (properties) ในลักษณะการแสดงความเป็นเจ้าของหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งกับการกระทำ (operation) เช่น Academic ability ไม่ใช่ชนิด (kind) ของนักเรียน แต่เป็นสมบัติ (property) ของนักเรียน ที่นักเรียนเป็นเจ้าของ

การวัดประสิทธิภาพของระบบการเรียกใช้เอกสารสนเทศ

ประสิทธิภาพของระบบการเรียกใช้เอกสารสนเทศ วัดได้จากการเรียกใช้ (recall) และความถูกต้องแน่นอน (precision)

การเรียกใช้ หมายถึง สามารถค้นหาเอกสารทั้งหมดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ต้องการศึกษาค้นคว้า การทำได้ดังนั้นก็เท่ากับประสบความสำเร็จในการเรียกใช้ 100% ซึ่งเป็นไปได้ยากนอกเสียจากต้องค้นจากเอกสารทุกชิ้น และลักษณะดังกล่าวนี้จะพบว่ามีเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงจำนวนหนึ่งปะปนอยู่ด้วย สถานการณ์เช่นนี้ทำให้ความถูกต้องแน่นอนต่ำมาก

ลักษณะความสัมพันธ์ของการเรียกใช้ กับ ความถูกต้องแน่นอนจะเป็นไปทางตรงกันข้ามกันคือ ถ้าการเรียกใช้มีจำนวนเพิ่มขึ้น ความถูกต้องแน่นอนจะลดต่ำลง

อัตราส่วนของการเรียกใช้ (Recall ratio) คำนวณได้จากสูตร

คิดเป็นค่าร้อยละเท่ากับ
$$\frac{\text{จำนวนเอกสารที่เรียกมาใช้ได้}}{\text{จำนวนเอกสารทั้งหมดที่สะสมไว้}} \times 100$$

เช่น มีเอกสารที่สะสมไว้ในหัวเรื่องนั้น 10 ชิ้น และเรียกมาใช้ค้นคว้าได้ 7 ชิ้น

เพราะฉะนั้น อัตราส่วนการเรียกใช้จะได้ $= \frac{7}{10} \times 100 = 70\%$

อัตราส่วนของความถูกต้องแน่นอน (Precision ratio) เดิมใช้คำว่า relevance ratio

คำนวณเป็นค่าร้อยละเท่ากับ
$$\frac{\text{จำนวนเอกสารที่เกี่ยวข้องซึ่งเรียกมาใช้}}{\text{จำนวนเอกสารทั้งหมดที่ค้นหาและเรียกมาใช้}} \times 100$$

เช่น ถ้าค้นจากเอกสาร 35 รายการ แต่มีเอกสารที่เกี่ยวข้องจริง ๆ 7 รายการ จะเป็นอัตราส่วน ความถูกต้องแน่นอน $= \frac{7}{35} \times 100 = 20\%$

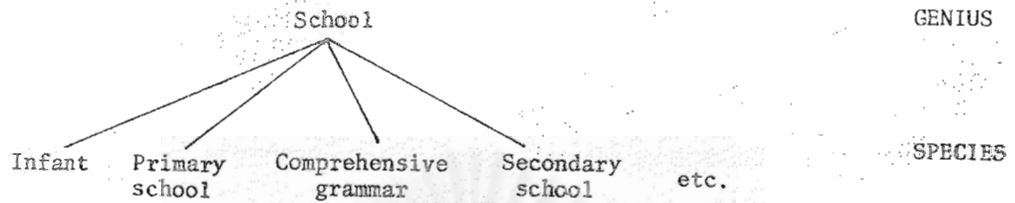
ตัวอย่าง

ตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์โดยยึดนโยบายความละเอียดลออ (Exhaustivity) กับ การสรุป (Summarization) ว่าจะมีผลต่อการเรียกใช้เอกสาร และความถูกต้องแน่นอนของการค้นหาอย่างไร

ผู้ใช้: ต้องการค้นเรื่องเกี่ยวกับ primary school

ผู้วิเคราะห์เรื่อง ถ้ายึดนโยบายการสรุปแนวความคิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียนประเภทใด (Infant, primary, secondary school, etc.) ก็จะวิเคราะห์รวมไว้ในเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน School ดังนั้นในกรณีที่ผู้ใช้ต้องการค้นเรื่องเกี่ยวกับ Primary school ก็จะต้องค้นภายใต้หัวเรื่อง School และค้นเอกสารทุกชิ้นใต้หัวเรื่องนี้เพื่อเลือกเอกสารที่ตรงกับความต้องการ ดังนั้นจะเห็นว่าความถูกต้องแน่นอนของสิ่งที่ค้นหาจะต่ำลง

ถ้าผู้วิเคราะห์เรื่อง วิเคราะห์โดยละเอียดลออ เพิ่มความเฉพาะเจาะจงในการวิเคราะห์เรื่อง โดยการกำหนด genius/species relationship

เช่น เรื่องที่เป็น species ทั้งหลายก็จะถูกกำหนดขึ้น และผู้ใช้จะค้นได้จากหัวเรื่องนั้นโดยตรง ไม่ต้องเสียเวลาค้นหาเอกสารอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรง ลักษณะเช่นนี้เป็นการเพิ่มความถูกต้องแน่นอน

ในทางปฏิบัติของการวิเคราะห์เรื่อง ได้มีความพยายามที่จะทำการสรุปเนื้อหาสาระของเอกสารโดยกำหนดลักษณะเฉพาะเจาะจงให้มากที่สุด (Specific summarization)

การวิเคราะห์แนวคิด

ในการวิเคราะห์เนื้อหาของเอกสารจะพบว่าแนวคิดหลายประเด็นที่แตกต่ากันไป ที่สำคัญได้แก่

1. แนวคิดในค้ำเนื้อหา (Subject concept) บอกให้ทราบว่าเอกสารนั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องอะไร เป็นองค์ประกอบของการแสดงความเฉพาะเจาะจงเนื้อหาวิชาของเอกสาร

2. แนวคิดทางค้ำรูปแบบ (Form concept) บอกให้ทราบว่าเอกสารนี้เป็นอะไร จำแนกเป็นหลายประเภท คือ

2.1 รูปแบบภายนอก (Physical form) เป็นแนวคิดทางค้ำรูปแบบที่สำคัญและเด่นชัดที่สุด ซึ่งจะบอกให้ทราบว่าลักษณะเอกสารของข้อมูลนั้นเป็นอย่างไร เช่น เป็นหนังสือจุลสาร หรือภาพถ่าย เป็นต้น รูปแบบภายนอกนี้ไม่มีผลต่อการวิเคราะห์เนื้อหาของเรื่อง

2.2 รูปแบบของการนำเสนอ (Form of presentation) คือแนวคิดซึ่งแสดงถึงการจรรูปแบบของเนื้อหาสาระของเอกสารในรูปลักษณะภายนอกอย่างใดอย่างหนึ่ง รูปแบบของการนำเสนอมีหลายชนิดดังนี้

2.2.1 รูปแบบของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอ

- ก. ภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส
- ข. รูปแบบทางคณิตศาสตร์ เช่น สถิติ กราฟ สูตร
- ค. รูปภาพ เช่น แผนภูมิ หรือภาพวาด

2.2.2 รูปแบบของการจัดลำดับ การแสดง หรือการเลือกสรร

- ก. การเรียงลำดับ เช่น ตามอักษร ตามสมัย
- ข. รูปแบบทางวรรณกรรม เช่น จดหมาย เรียงความ
- ค. การย่อส่วน เช่น สารสังเขป เรื่องย่อ
- ง. รวมเรื่อง เช่น สารานุกรม เรื่องที่ตัดตอนมาจากที่อื่น
- จ. "กุญแจ" เช่น บรรณานุกรม คัดขึ้น
- ฉ. กฎระเบียบ เช่น มาตรฐาน จรรยาบรรณ

2.2.3 การนำเสนอสำหรับกลุ่มผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม เช่น *Psychology for Teachers; Statistics for the Geographers* เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีระดับของการนำเสนอ (Level of presentation) ซึ่งมักจะปรากฏในชื่อของเอกสาร เช่น คำว่า Introduction, Primer, Popular, Advanced, Basic เป็นต้น ลักษณะใกล้เคียงกับรูปแบบของการนำเสนอประเภทเฉพาะเจาะจงกลุ่มผู้ใช้ อย่างไรก็ตามระดับของการนำเสนอมีความสำคัญมากนัก และมีผลต่อการวิเคราะห์เนื้อหาเอกสาร

หลักวิชา (Discipline)

หลักวิชา คือ ขอบเขตแขนงความรู้ของมนุษย์ เช่น เคมี สัตววิทยา กฎหมาย สังคมวิทยา ในการวิเคราะห์จะต้องพิจารณาว่าเอกสารนั้นเกี่ยวข้องกับหลักวิชาแขนงใด และมักจะปรากฏเป็นแนวคิดแรก หลักวิชาอาจจำแนกได้เป็น 2 ประการ คือ

1. **หลักวิชาพื้นฐาน (Fundamental discipline)** คือ ความรู้พื้นฐานซึ่งได้จากการแบ่งความรู้ที่เป็นแขนงหลัก P.H. Hirst ศาสตราจารย์ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ได้ใช้หลักการของแนวคิดที่ใช้โครงสร้างตามเหตุผล ระเบียบแบบแผน และเครื่องมือทดสอบผลการค้นพบ แบ่งความรู้พื้นฐานของมนุษย์เป็น 8 แขนง คือ

คณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Physical science)

สังคมศาสตร์ (Human science)

ประวัติศาสตร์

ความรู้ทางด้านศีลธรรมจรรยา (Moral knowledge)

ศิลปะ

ศาสนา

ปรัชญา

2. **หลักวิชาการ (Sub-disciplines)** เป็นแขนงวิชาเฉพาะ ซึ่งเป็นการจำแนกแขนงของหลักวิชาพื้นฐาน เช่น

Physical Science	จำแนกเป็น	Biology ; Zoology ; Botany ; Physics
Human Science	จำแนกเป็น	Economics ; Sociology etc.
Art	จำแนกเป็น	Painting ; Music etc.

หลักวิชาการซึ่งเป็นวิชาการแขนงย่อยมักจะมีจำนวนมาก และเป็นแนวคิดทางวิชาการที่มักจะปรากฏให้เห็นได้เด่นชัดในการวิเคราะห์เรื่อง

ปรากฏการณ์ (Phenomena)

ปรากฏการณ์ คือ สิ่งที่ศึกษาโดยหลักวิชา อาจเป็นสิ่งที่มีความหมาย เช่น รอยน้ต สุนัขเพชฌ หรืออาจเป็นความคิดเชิงนามธรรม เช่น ความรัก ความสวย หรือ ความเกลียด

ตัวอย่าง The psychology of the adolescent

แสดงแนวคิดสำคัญสองประการ คือ Psychology/Adolescent

Psychology เป็นแนวคิดหลักวิชา

Adolescent คือ สิ่งที่ศึกษาโดยหลักวิชา เป็นปรากฏการณ์ที่สามารถนำไปศึกษาได้กับหลักวิชาแขนงต่าง ๆ เช่น การศึกษา จิตวิทยา การแพทย์ เศรษฐกิจ สังคม

ปรากฏการณ์แสดงแนวคิดในด้านเนื้อหาของเอกสาร บอกให้ทราบว่าสาระสำคัญของเอกสารเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่น ตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าเนื้อหาของเอกสารเกี่ยวกับเรื่องวัยรุ่น (Adolescent) อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์นี้อาจจะปรากฏเป็นแนวคิดอิสระตามนัยของความหมายได้เอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับหลักวิชาหรือเนื้อหาที่ศึกษาได้

ประเภทของปรากฏการณ์

เอส อาร์ รังกานาธาน (S.R. Ranganathan) เสนอแนะการแบ่งประเภทของปรากฏการณ์อันเป็นขั้นพื้นฐาน (Fundamental phenomena) ไว้ 5 ประเภทที่สามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกแขนงวิชาการ คือ

Personality

Matter

Energy

Space

Time

บางแหล่งกำหนดใหม่เพื่อที่ให้มองเห็นได้เด่นชัด โดยเฉพาะ 3 ประเภทแรกเป็น

Entity

Property

Activity

Space

Time

หรือแบ่งโดยละเอียดมากกว่า 5 ประเภท คือ

Whole thing -- Kinds (of a thing) -- Parts (of a thing) -- Materials
-- Properties -- Processes -- Operations -- Agents -- Space -- Time.

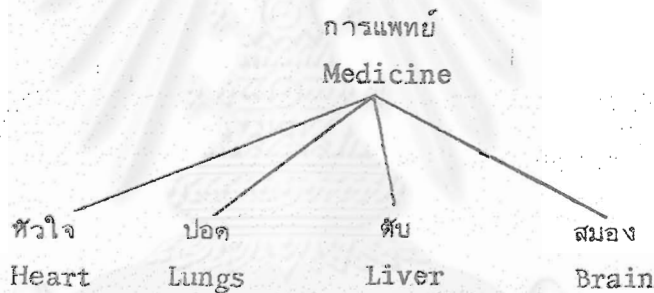
การแบ่งประการสุดท้ายนี้ เป็นการทำให้ละเอียดลออขึ้น โดยการจำแนกแจกแจง เช่น

Entity จำแนกเป็น Whole thing -- Kinds of thing -- Parts of thing เป็น
 ต้น

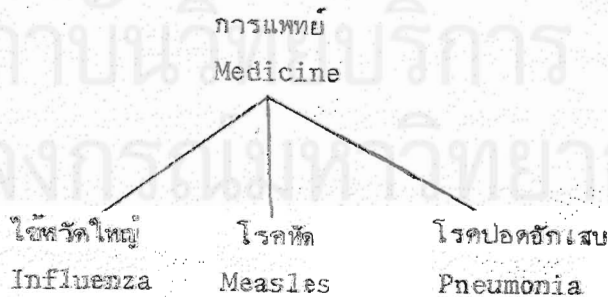
การจำแนกโดยละเอียดนี้เหมาะสมที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่วนการแบ่งกว้างๆ ทั่วไป ก็เหมาะสมสำหรับการจำแนกความรู้ต่างๆ

แง่มุม (Facets)

คือ การแบ่งหลักวิชาซึ่งประกอบด้วยปรากฏการณ์จำนวนหนึ่ง โดยในวิชานั้นๆ มี
 คุณลักษณะบางสิ่งร่วมกัน facet คือ ลักษณะของการแบ่งโดยใช้ชื่อตามแง่มุมของการแบ่งนั้น เช่น

การแบ่งข้างต้นเป็นการแบ่งประเภท Entity เรียกว่า Part of body facet

ข้างต้นนี้ คือการแบ่งประเภท Disease facet of medicine คือจัดกลุ่มตามลักษณะของ
 เชื้อโรค

Librarianship อาจแบ่งได้ 3 facets

- 1) ตามประเภทของห้องสมุด เช่น ห้องสมุดประชาชน ห้องสมุดเฉพาะ
- 2) ตามประเภทวัสดุห้องสมุด เช่น แผนที่ แผ่นเสียง
- 3) ตามกิจกรรมที่ดำเนินในห้องสมุด เช่น ทำดัชนี สารสนเทศ

และยังอาจแบ่งได้อีกตาม *สถานที่* เช่น ประเทศอังกฤษ ประเทศไทย หรือ ตาม *สมัย* เช่น ศตวรรษที่ 20 ซึ่งทั้ง facet ที่แสดงสถานที่และสมัย สามารถไปใช้ได้กับทุกสาขาวิชา

กลุ่มคำ หรือ ปรากฏการณ์ (phenomena) ที่แยกมาจากหลักวิชา หรือตระกูลเดียวกัน ในลักษณะความสัมพันธ์แบบ genius/species relationship เช่น Medicine หรือ Librarianship ข้างต้นทั้งหมดเป็นเอกเทศ (Isolates) สามารถหยิบยกมาพิจารณาได้ โดยไม่ต้องสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับขอบเขตเนื้อหาวิชาใดโดยเฉพาะ

เมื่อรวมอยู่ในโครงสร้างของความสัมพันธ์แบบ genius/species relationship ก็จะมีลักษณะเป็นเอกเทศ ในแง่เนื้อหาของเนื้อหาวิชา เช่น Heart เป็นเอกเทศที่อยู่ใน Part of body facet ของเนื้อหาวิชาทางการแพทย์ ทุกๆ คำที่เป็นเอกเทศจะมีความสัมพันธ์ต่อหลักวิชาที่สืบมาในลักษณะเดียวกัน เช่น เป็นกิจกรรมทั้งหมด หรือเป็นลักษณะที่เป็นตัวตน อยู่ในขอบเขตแขนงวิชาเดียวกัน เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักวิชากับแนวคิดของเนื้อหาวิชาและรูปแบบ

หลักวิชาพื้นฐาน เช่น ประวัติศาสตร์ ศิลป วิทยาศาสตร์ เป็นแขนงความรู้ที่เด่นชัด สามารถแสดงแนวคิดในต้นเนื้อหาของเนื้อหาวิชา และแนวคิดในลักษณะของรูปแบบเชิงปัญญา (Intellectual form) ได้เช่นกัน เมื่อหลักวิชาพื้นฐานนี้ระบุว่าเอกสารมีลักษณะ เป็น ไม่ใช่ เกี่ยวกับ เช่น เป็นศิลป เป็นวิทยาศาสตร์ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับศิลป เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์

ตัวอย่าง

A History of Art

เป็นหนังสือเกี่ยวกับศิลป แต่เขียนในลักษณะเป็นประวัติศาสตร์ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับ ศิลป ส่วนประวัติศาสตร์เป็นแนวคิดในรูปแบบเชิงปัญญาบอกให้ทราบว่าเขียน เป็น ประวัติศาสตร์

ดังนั้นจึงต้องระมัดระวังในการวิเคราะห์เรื่อง เพราะคำคำเดียวกันสามารถแสดงแนวคิดได้ทั้งแนวคิดในด้านเนื้อหาวิชากับแนวคิดในด้านรูปแบบ

ลักษณะของวิชา

วิชาพื้นฐาน (Basic Subject) คือ หลักวิชาหรือสาขาของความรู้ซึ่งเป็นเนื้อหาของเอกสาร เช่น A textbook of physics ก็อาจสรุปได้ว่าวิชาพื้นฐานเกี่ยวข้องกับ Physics โดยรวมๆ มิได้มีการเน้นเหตุการณ์หรือเรื่องใดเป็นพิเศษ เช่น เรื่องของแสง เสียง เป็นต้น

วิชาเดี่ยว (Simple subject) คือ สรุปเนื้อหาวิชาของเอกสาร ซึ่งประกอบด้วยวิชาพื้นฐานและหน่วยเอกเทศ ที่ได้มาจากแง่มุมหนึ่งของสาขาความรู้ เช่น The physics of light. สามารถสรุปได้ว่า Physics/Light.

วิชาผสม (Compound subjects) คือ สรุปเนื้อหาวิชาของเอกสารที่ประกอบด้วยวิชาพื้นฐานและหน่วยเอกเทศ ที่ได้มาจากแง่มุมตั้งแต่ 2 ประการขึ้นไป เช่น The curriculum in primary schools. สรุปได้ดังนี้ Education/Primary/Curriculum.

ข้อควรระวัง อย่าสับสนระหว่าง Compound subjects กับ Composite documents
Compound subjects หมายถึง ลักษณะของเนื้อหาของเอกสารที่ประกอบกัน แต่ Composite documents หมายถึง ลักษณะของเอกสารที่บรรจุวิชามากกว่า 2 ประเภทที่เท่าเทียมกัน เช่น "Mathematics and physics"

ตัวอย่าง

1. Title : A book of Mediterranean food.

Summarization : Domestic science/Food/Cookery/Mediterranean/Recipes.

1. วิชาพื้นฐานของเอกสาร คือ Domestic science
2. Food, Cookery, Mediterranean คือ หน่วยเอกเทศที่ได้มาจากแง่มุม Domestic science ประกอบกันขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่ศึกษา
3. Recipes เป็นรูปแบบของการนำเสนอเนื้อหา

2. Title : **Itself an education : six lectures on classification.**

Summarization : Library science/Classification/Lectures

ตัวอย่างชื่อหนังสือข้างต้นสื่อความทั้งเนื้อหา ทำให้การวิเคราะห์เนื้อหาวิชาเป็นไปได้อย่างง่ายดาย

3. Title : **First and last loves.**

Summarization : Architecture/Gt. Britain/Victorian/Essays

ตัวอย่างนี้ ชื่อหนังสือมิได้บอกให้ทราบเนื้อหาที่ชัดเจน หรืออาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ การวิเคราะห์เรื่องจึงมีอาจแค่เพียงชื่อเรื่องของเอกสารเท่านั้น เพราะเนื้อหาที่แท้จริงเมื่อดูจากตัวเล่มเอกสาร จะเห็นว่าเป็นการรวมความเรียงของ John Betjeman เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมของสหราชอาณาจักรสมัยวิกตอเรีย

ขั้นตอนในการวิเคราะห์เรื่อง

ขั้นตอน 0 : Raw Title คือชื่อของเอกสารตามที่ปรากฏ

ขั้นตอน 1 : Expressive Title เป็นชื่อที่มีความหมาย ได้จากการอ่านคำนำ สารบัญ สำนวนเนื้อหาของเรื่อง เพื่อนำมาสรุปเป็นชื่อเรื่องที่มีสาระสมบูรณ์ อาจจะกำหนดคำขึ้นเอง หรือส่วนใหญ่เป็นคำที่มีปรากฏในชื่อเรื่อง

ขั้นตอน 2 : Kernel Title คือการสกัดข้อความที่เชื่อมต่อกันเพื่อคงไว้ซึ่งแนวคิดสำคัญ

ขั้นตอน 3 : Transformed title คือการจัดลำดับคำหรือวลีนั้น ๆ และเพิ่มคำที่มีแนวคิดกว้างกว่า

ขั้นตอน 4 : จัดเตรียมให้เลขหมู่หนังสือ

ขั้นตอน 5 : กำหนดเลขหมู่

ตัวอย่างที่ 1

0 Political parties.

1 History of political parties in Japan in the 19th century.

- 2 History. Political parties. Japan. 19th century.
 3 Political science. Political parties. History. Japan. 19th century.
 4 320 329. 09. 52
 5 329.0952

ตัวอย่างที่ 2

- 0 Carpentry in schools.
 1 Audiovisual aids in teaching carpentry in high school education in Japan in the 1970's.
 2 Audiovisual aids. Teaching. Carpentry. High schools. Education, Japan. 1970's.
 3 Education. Schools. Secondary schools. Teaching techniques. Vocational courses. Carpentry. Audiovisual aids. Japan. 1970's.
 4 694.071 252 090 45
 5 694.07125209045

หัวเรื่องและการกำหนดหัวเรื่อง

หัวเรื่อง (Subject headings) คือ คำหรือวลีซึ่งกำหนดใช้แทนเนื้อเรื่องของหนังสือแต่ละเล่ม หัวเรื่องส่วนมากเป็นคำที่สั้น ได้ใจความ และมีความหมายเฉพาะอย่างเด่นชัด

เซอร์วา และ อีแกน¹ ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการกำหนดหัวเรื่องไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ค้นหาเอกสารและวัสดุที่เกี่ยวข้องทั้งหมดได้ตามหัวเรื่อง
2. เพื่อให้ค้นหาเอกสารและวัสดุตามหัวเรื่องได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับหลัก

เกณฑ์ของการรวบรวมเกี่ยวกับเนื้อหา

¹ Jesse H. Shera, and Margaret E. Egan, *The Classified Catalog ; Basic Principles and Practicés* (Chicago : American Library Association, 1956), p. 10

3. เพื่อเป็นการนำเอกสารวัสดุเพื่ออ้างอิง ในเนื้อหาวิชาเดียวกันมารวมอยู่ในที่เดียวกัน โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างในด้านศัพท์ ภาษา ความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเฉพาะวิชา หรืออื่น ๆ

4. เพื่อแสดงการเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ถึงความเป็นสากลของหัวเรื่องที่ใช้ ซึ่งเกิดจากการพิจารณาความเหมือนของเรื่องราวที่ศึกษา วิธีการ ทักษะ หรือการใช้ความรู้

5. เพื่อให้สามารถเข้าถึงวิชาการแขนงต่าง ๆ ได้โดยวิเคราะห์เนื้อหาทุกระดับ ทั้งโดยคำหรือวลีทั่วไป จนถึงที่เฉพาะเจาะจง

6. เพื่อให้สะดวกในการค้นหาทั้งแก่ผู้เชี่ยวชาญและคนทั่วไป ให้เข้าใจความหมายได้ โดยการใช้ศัพท์ธรรมดา

7. เพื่อกำหนดคำบรรยายเนื้อหาสาระของเอกสารอย่างเป็นสากล โดยการใช้คำหรือสำนวนที่สั้นและเฉพาะเจาะจง

8. เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับผู้ใช้อ้างอิงในการเลือกเอกสารเฉพาะเจาะจงตามความต้องการ

หนังสือหัวเรื่องภาษาอังกฤษที่นิยมใช้ในปัจจุบัน

1. Library of Congress Subject Headings. (LCSH)

เป็นคู่มือในการให้หัวเรื่องภาษาอังกฤษที่ทันสมัยที่สุดเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมใช้อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ครอบคลุมความรู้ในทุกสาขาวิชาอย่างละเอียด โดยอาศัยการกำหนดขึ้นจากหนังสือและเอกสารในหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน หัวเรื่องที่ปรากฏในคู่มือเล่มนี้เหมาะสำหรับห้องสมุดขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ห้องสมุดที่ใช้บริการรายการของห้องสมุดรัฐสภาอเมริกัน คู่มือเล่มนี้สามารถใช้ในการกำหนดหัวเรื่องของหนังสือที่จัดหมู่ด้วยระบบต่าง ๆ ทุกระบบ เช่น ระบบดิวอี้ มิได้จำกัดว่าจะต้องใช้เฉพาะในห้องสมุดที่จัดหมู่ด้วยระบบรัฐสภาอเมริกันเท่านั้น

หนังสือหัวเรื่องเล่มนี้ พิมพ์เผยแพร่ครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. 1910 โดยใช้ชื่อว่า "Subject Headings Used in the Dictionary Catalogues of the Library of Congress" และได้มีการพิมพ์เผยแพร่ออกมาเรื่อย ๆ จนถึงเมื่อพิมพ์ครั้งที่ 7 (ค.ศ. 1966) ใช้ชื่อว่า "Library of Congress

Subject Headings” และยังมีฉบับผนวกเพิ่มเติมหัวเรื่องใหม่ ๆ ให้ทันสมัยกับวิทยาการ กำหนดออกรายสามเดือน และรายปี ปัจจุบัน LCSH พิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งที่ 9 (ค.ศ. 1980)

ลักษณะของ LC Subject Headings

1. คำหรือวลีที่ใช้เป็นหัวเรื่องได้จะพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์
2. หัวเรื่องบางหัวเรื่องจะปรากฏตัวเอนพิมพ์ในวงเล็บว่า (*Indirect*) ต่อท้ายแสดงว่าหัวเรื่องดังกล่าวสามารถแบ่งย่อยได้ตามสถานที่
3. หัวข้อส่วนใหญ่จะมีเลขหมู่หนังสือตามระบบการจัดหมู่ระบบรัฐสภาอเมริกันกำกับไว้ด้วย ถ้าหัวเรื่องนั้นมีความหมายได้หลายนัย จะระบุความหมายเฉพาะพร้อมเลขหมู่ เช่น
Shellfish (Cookery, TX 753; Public Health, KA 602.52; Shellfish as food, TX 387; Zoology QL 401-445)
4. มีคำอธิบายขอบเขต (Scope notes) เพื่อให้คำอธิบายขอบเขตเนื้อหาหรือในกรณีที่มีความหมายได้หลายนัย หรือความหมายไม่ชัดเจน ก็จะเป็นการระบุความหมายที่แน่ชัดสำหรับหัวเรื่องที่ใช้ ให้เป็นความหมายที่เข้าใจตรงกัน
5. การโยง มีการโยง 2 ชนิด คือ
See โยงจากคำที่ปรากฏข้างหน้าซึ่งไม่ใช่เป็นคำหรือสำนวนหรือรูปแบบที่ใช้เป็นหัวเรื่องไปยังคำที่ใช้เป็นหัวเรื่อง เช่น
Labor unions see Trade-unions
See also โยงจากหัวเรื่องที่กว้างไปสู่หัวเรื่องที่เฉพาะเจาะจงหรือแคบกว่า หรือที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันใช้อย่างไรว่า sa เช่น
Chemistry
sa headings beginning with the word Chemical
6. การใช้สัญลักษณ์ (code)
x (see from) ใช้นำหน้าคำที่ไม่ใช่เป็นหัวเรื่อง แต่เป็นคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำที่ใช้เป็นหัวเรื่อง
xx (see also from) ใช้นำหน้าหัวเรื่องที่กว้างกว่าหรือเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องใหญ่

การแบ่งหัวเรื่องย่อย

หัวเรื่องใหญ่สามารถจำแนกโดยหัวเรื่องย่อยได้เป็น 4 ประเภท

1. จำแนกโดยหัวข้อเฉพาะวิชา (Topical subdivisions) เพื่อจำกัดแนวคิด เช่น Dressmaking – Pattern Design ชื่อเฉพาะต่างๆ ที่จะใช้เป็นหัวเรื่องได้บางประเภทได้กล่าวไว้แล้วในตอนแรกที่กล่าวถึงลักษณะสำคัญของ LCSH
2. จำแนกตามรูปแบบ (Form subdivisions) ที่นำเสนอเนื้อหาวิชานั้นๆ บอกให้ทราบว่างานนั้นเป็นอะไร เช่น รายงานการประชุม พจนานุกรม ทำเนียบนาม
3. จำแนกตามสมัย (Period subdivisions) เพื่อแสดงลำดับเหตุการณ์ เช่น หัวเรื่องทางประวัติศาสตร์ หรือการจำแนกงานวรรณกรรมตามสมัย
4. จำแนกตามท้องถิ่น หรือสภาพภูมิศาสตร์ (Local subdivisions) ซึ่งมีสัญลักษณ์ค่าในวงเล็บ (Indirect) ปรากฏ เพื่อแสดงว่าหัวเรื่องนั้นสามารถจำแนกได้ตามสภาพภูมิศาสตร์ตามกฎหมายที่ระบุ

กฎทั่วไป (ก) ชื่อประเทศ ทวีป ภูมิภาค สามารถทำเป็นหัวเรื่องย่อยได้ทันที เช่น
Geology – Europe; Elections – France; Geology – Europe.

(ข) ถ้าแบ่งย่อยเป็นชื่อเมือง จังหวัด ที่เล็กกว่าประเทศหรือชื่อสถานที่ย่อยในประเทศนั้น ให้ใส่ชื่อประเทศก่อนแล้วจึงระบุชื่อสถานที่ย่อยนั้น เช่น

Music – Switzerland – Zurich

ข้อยกเว้น

1. สำหรับประเทศแคนาดา สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสหภาพโซเวียตสามารถใช้ชื่อ รัฐ เมือง ต่อกับหัวเรื่องใหญ่ได้เลย โดยไม่ต้องใช้ชื่อประเทศกัน เช่น

Music – British Columbia – Vancouver

Agriculture – California – San Joaquin Valley

ถ้าตำแหน่งที่ตั้งใหญ่กว่ารัฐ เมือง ให้ใช้เป็นหัวเรื่องย่อยได้ทันที เช่น

Zoology – Siberia

Geology – Rocky Mountains

2. กำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์ เช่น จังหวัด รัฐ ของประเทศต่างๆ ที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นหัวข้อย่อยได้โดยตรง ถ้าคำแรกของชื่อเป็นชื่อประเทศ เช่น

Geology – Italy, Southern

Geology – Brazil, Northeast

3. ชื่อเมืองต่อไปสามารถกำหนดเป็นหัวข้อย่อยได้โดยตรง

Berlin ; New York ; Washington, D.C. ; Jerusalem

ข้อยกเว้นสำหรับชื่อเกาะ

– ชื่อเกาะหรือชื่อกลุ่มของเกาะที่ตั้งอยู่ห่างจากแผ่นดินใหญ่เป็นหัวข้อย่อยได้แม้ว่าเกาะนั้นจะไม่ใช่เอกราช เช่น Geology – Bermuda Islands

– ชื่อเกาะที่ตั้งอยู่ใกล้แผ่นดินใหญ่ (ตามปกติจะอยู่ในเขตของประเทศนั้น) ใช้ชื่อประเทศนั้นคั่น เช่น Agriculture – Italy–Sicily

– ชื่อเกาะเดี่ยวๆ ที่อยู่ในกลุ่มของเกาะซึ่งตั้งอยู่ห่างจากแผ่นดินใหญ่ ใช้ชื่อกลุ่มของเกาะนั้นคั่น (แม้ว่าจะมีสภาพเป็นเอกราช) เช่น Watersupply – Canary Islands – Teneriffe

ข้อยกเว้นสำหรับชื่อเมือง

หัวเรื่องบางหัวเรื่องที่มีคำว่า (Indirect) ปรากฏในวงเล็บต่อท้ายหัวเรื่องไม่อาจจำแนกย่อยได้ตามชื่อเมือง แต่ในทางตรงกันข้ามหัวเรื่องดังกล่าวจะใช้เป็นหัวข้อย่อย จำแนกตามหัวเรื่องใหญ่ที่เป็นชื่อเมือง ลักษณะหัวเรื่องดังกล่าวนี้จะอธิบายปรากฏว่า “จำแนกหัวเรื่องย่อยภายใต้ชื่อเมือง” อีกประการหนึ่งชื่อเขตนครหลวงหรือเมืองใหญ่ ซึ่งถือว่ามีลักษณะเล็กกว่ารัฐก็จะเปลี่ยนแปลงการกำหนดหัวเรื่องย่อยในทางกลับกัน เช่น กรณีที่กล่าวข้างต้น

ตัวอย่าง

Libraries – Illinois – Book County

Libraries – Illinois – Chicago metropolitan area

Libraries – Illinois – Chicago region

BUT Chicago – Libraries

Fire prevention – California

BUT Los Angeles – Fires and fire prevention

ข้อมูลศาสตร์ที่มีการเปลี่ยนแปลง

ให้ใช้ชื่อปัจจุบันเป็นหัวเรื่อง แม้ว่าในชื่อเรื่องจะปรากฏชื่อเดิม

อาณาเขตที่มีการเปลี่ยนแปลง

การจำแนกเขตทางภูมิศาสตร์ ให้พิจารณาจากอาณาเขตพื้นที่ในปัจจุบันเป็นหลักแม้ว่าในอดีตเมืองนั้นหรือรัฐนั้นจะขึ้นอยู่กับปกครองหรืออาณาเขตของประเทศอื่น แต่ถ้าในปัจจุบันตั้งอยู่ในเขตประเทศใดประเทศหนึ่งทั้งหมด ก็ให้ใส่ชื่อประเทศนั้นคั่นกลาง เช่น

ชื่อหนังสือ : The Banks of Leopoldville, Belgian Congo. 1950.

หัวเรื่อง : 1. Banks and banking – Zaire – Kinshasa

การจัดลำดับก่อนหลังของการจำแนกย่อย

1. เมื่อมีคำ (Indirect) ตามหลังหัวข้อใหญ่ ให้ใส่ชื่อภูมิศาสตร์ระหว่างหัวข้อใหญ่กับหัวข้อย่อย เช่น

Construction industry (Indirect)

– Finance

Construction industry – Poland – Finance

2. เมื่อมีคำ (Indirect) อยู่ตามหลังหัวข้อย่อยที่เป็นเนื้อหา ให้ใส่หัวข้อย่อยที่เป็น
การจำแนกตามท้องถิ่นไว้ข้างท้าย เช่น

Construction industry (Indirect)

– Law and legislation (Indirect)

Construction industry – Law and legislation – Poland

เมื่อหัวข้อใหญ่จำแนกครั้งแรกตามสถานที่และตามเนื้อหาในลำดับต่อมา จะทำการโยง see also ไว้ในรูปแบบต่อไปนี้

Construction industry – Finance

sa Construction industry – local subdivision – Finance

2. Sears' List of Subject Headings

จัดทำขึ้นเพื่อเป็นคู่มือการให้หัวเรื่องของห้องสมุดขนาดเล็ก หนังสือเล่มนี้พิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1923 โดยใช้ชื่อว่า "List of Subject Headings for Small Libraries" ผู้จัดพิมพ์ คือ มินี เออร์ล ซีเยอร์ส (Minie Earl Sears) ลักษณะการให้หัวเรื่อง การวางรูปและกฎเกณฑ์คล้ายคลึงเป็นแบบเดียวกับ LCSH เพียงแต่มีจำนวนหัวเรื่องจำกัดกว่า

ในการพิมพ์ครั้งที่ 4 และครั้งที่ 5 ได้เพิ่มเติมเลขหมู่ตามระบบการจัดหมู่ระบบทศนิยมประกอบด้วยหัวเรื่องต่าง ๆ ไว้ด้วย แต่ต่อมาได้ยกเลิกไปในการพิมพ์ครั้งที่ 10 (ค.ศ. 1927)

คู่มือเล่มนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "Sears' List of Subject Headings" ในการพิมพ์ครั้งที่ 6 เพื่อเป็นเกียรติแก่ Sears ผู้ริเริ่มในการจัดทำ และอีกประการหนึ่งเนื่องจากมีผู้นิยมใช้คู่มือเล่มนี้อย่างกว้างขวางโดยเฉพาะห้องสมุดขนาดกลาง คำว่า "Small Libraries" จึงถูกตัดออกไป

ลักษณะของ Sears' List of Subject Headings

1. กำหนดหัวเรื่องที่ใช้สามารถเพิ่มเติมได้เอง ได้แก่

- ก. ชื่อเฉพาะ (Proper names) เช่น ชื่อบุคคล สถานที่ เชื้อชาติ ภาษา
- ข. ชื่อสถาบัน องค์กร (Corporate entry)
- ค. ชื่อวิสามานยนาม เช่น ชื่อสัตว์ ต้นไม้ ผลไม้ ดอกไม้ โรค แร่ธาตุ เครื่องดนตรี ประเภทกีฬา

2. กำหนดรายการหัวเรื่องย่อย เพื่อใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่ หรือหัวเรื่องเฉพาะ เช่น Addresses and essays ; Dictionaries ; Handbooks, manuals, etc.; Study and teaching

3. การใช้สัญลักษณ์

"See" คือ การโยงให้ไป ดูที่ คำซึ่งกำหนดใช้เป็นหัวเรื่อง (พิมพ์ด้วยตัวหนา) เนื่องจากคำที่ปรากฏข้างหน้าซึ่งพิมพ์ด้วยตัวบาง ไม่ใช่เป็นหัวเรื่อง เช่น

Books, Sacred. See Sacred books

Study abroad. See Foreign study

See also คือการโยงจากหัวเรื่องทั่วไป หรือหัวเรื่องกว้างๆ ให้ไปดูเพิ่มเติมที่ หัวเรื่องซึ่งแคบและเฉพาะเจาะจงกว่า เช่น

Science

See also Mathematics

Mathematics

See also Arithmetic

x เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏหน้าคำที่ไม่ใช่เป็นหัวเรื่อง แต่เป็นคำที่มีความหมาย เช่นเดียวกับคำที่กำหนดให้เป็นหัวเรื่อง เช่น

Libraries, Special

x Special libraries

xx ปรากฏหน้าคำที่เป็นหัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน

Maps 912

xx Charts ; Geography

ความแตกต่างระหว่าง LC Subject Headings กับ Sears' List of Subject Headings

1. วัตถุประสงค์ LCSH จัดทำขึ้นเพื่อให้หัวเรื่องหนังสือและเอกสารที่มีอยู่ในห้องสมุดรัฐสภาอเมริกัน จึงมีรายละเอียดและเนื้อหาที่ตรงกับเนื้อเรื่องจริง ๆ ของเอกสาร แต่หัวเรื่องของ Sears จัดทำขึ้นโดยอาศัยหลักจาก LCSH นำมาดัดแปลงเพื่อให้เหมาะกับห้องสมุดขนาดกลางและขนาดเล็กโดยทั่วไป

2. การปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาให้ทันสมัย LCSH จะมีภาคเพิ่มเติม (Supplement) ออกรายเดือน ราย 4 เดือน และรายปี เพื่อเพิ่มเติมหัวเรื่องวิชาการใหม่ๆ จากเล่มที่พิมพ์ครั้งหลังสุดประมาณ 10 ปี จึงจะพิมพ์ฉบับใหม่ออกมาอีกครั้ง แต่ Sears มีการปรับปรุงแก้ไขและพิมพ์เป็นเล่มทุก 5-6 ปี

3. เนื้อหา LCSH กำหนดหัวเรื่องโดยละเอียดครอบคลุมทุกสาขาวิชาอย่างกว้างขวางมากกว่า Sears ซึ่งรวมเฉพาะหัวเรื่องที่สำคัญๆ เท่านั้น

4. คำแนะนำและวิธีใช้ LCSH มีคำอธิบายวิธีใช้ก่อนข้างต้น ไม่ละเอียดชัดเจนเท่าของ Sears ซึ่งระบุวัตถุประสงค์ หลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่อง การใช้คู่มือพร้อมวัสดุการค้นคว้าอ้างอิงเพิ่มเติมไว้ด้วย

Library education (Indirect) (Z668-9)

Here are entered works on the education of librarians. Works dealing with the instruction of readers in library use are entered under the heading Libraries and readers.

- sa Children's librarians — In-service training
- Interns (Library science)
- Librarians — In-service training
- Library employees — In-service training
- Library orientation
- Library schools
- Library science libraries
- subdivision Study and teaching under special subjects, e.g. Book selection — Study and teaching
- x Education for librarianship
- Librarians, Education of
- Librarians, Training of
- Library school education
- Library science — Study and teaching
- xx Education
- Library schools
- Professional education
- Underdeveloped areas
- See Underdeveloped areas — Library education
- Library education (Continuing education) (Indirect)
- sa Library institutes and workshops

Library education 020.7

Here are entered materials on the education of librarians. Materials dealing with the instruction of readers in library use are entered under the heading Libraries and readers

- See also Librarians — In-service training; Library schools
- x Education for librarianship; Librarians — Education; Librarians — Training; Library science — Study and teaching
- xx Education; Professional education
- Library education — Audio-visual aids 020.7
- xx Audio-visual education; Audio-visual materials
- Library education — Curricula 020.7
- x Core curriculum; Courses of study; Curricula (Courses of study); Schools — Curricula; Study, Courses of
- xx Education — Curricula

Library of Congress Subject Headings

Sears' List of Subject Headings

บรรณานุกรม

- Brown, A.G. *An Introduction to Subject Indexing*. 2d ed. London: Clive Bingley, 1981.
- Lancaster, F.W. *Vocabulary Control for Information Retrieval*. Washington, D.C.: Information Resources Press, 1972.
- Shera, Jesse H. and Egan, Margaret E. *The Classified Catalog: Basic Principles and Practices*. Chicago: American Library Association, 1956.
- United States. Library of Congress. Subject Cataloging Division. Processing Services. *Library of Congress Subject Headings*. 9th ed. Washington, D.C., 1980.
- Westby, Barbara M., ed. *Sears List of Subject Headings*. 11th ed. New York: H. W. Wilson, 1977.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย